

Biogeografie

Vladimir Randelović - Biogeografija

Kvartar

Kvartar

Holocen	0.01
Pleistocen	1.6

Tercijar

Pliocen	5
Miocen	23
Oligocen	35
Eocen	56
Paleocen	65

KENOZOIK -Vremenska skala

Kvartar je savremeni period koji je započeo pre oko 1,8 mil. godina. Podeljen je na dve epohe, pleistocen, koji je nastupio nakon tercijara, i holocen, koji je započeo pre oko 11,5 hiljada godina i jos uvek traje.

Mammuthus
krupni sisar izumro tokom pleistocena

Živi svet u pleistocenu

Pleistocen je epoha u toku koje su se smenjivala ledena doba (glacijacija) između kojih je bilo perioda otopljavanja (interglacijacije).

Pleistocen u srednjoj Ecropi

U toku pleistocena izumrli su mnogi krupni sisari koji su se pojavili u tercijaru.

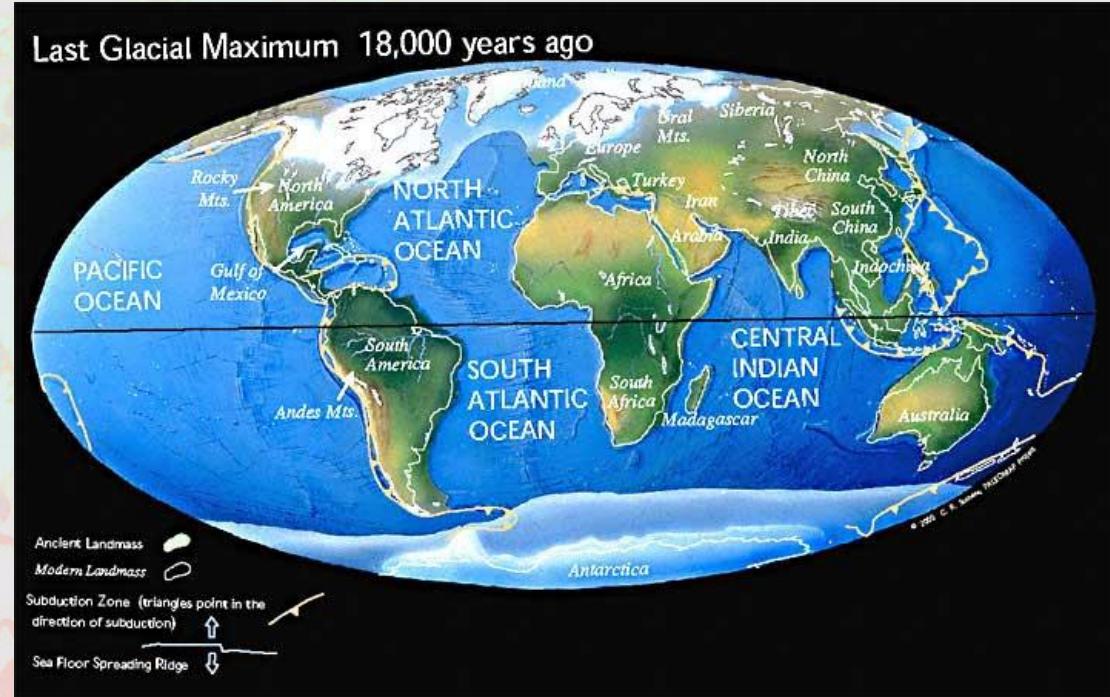

Sabljasti tigar
krupni sisar izumro tokom pleistocena

Ledena doba

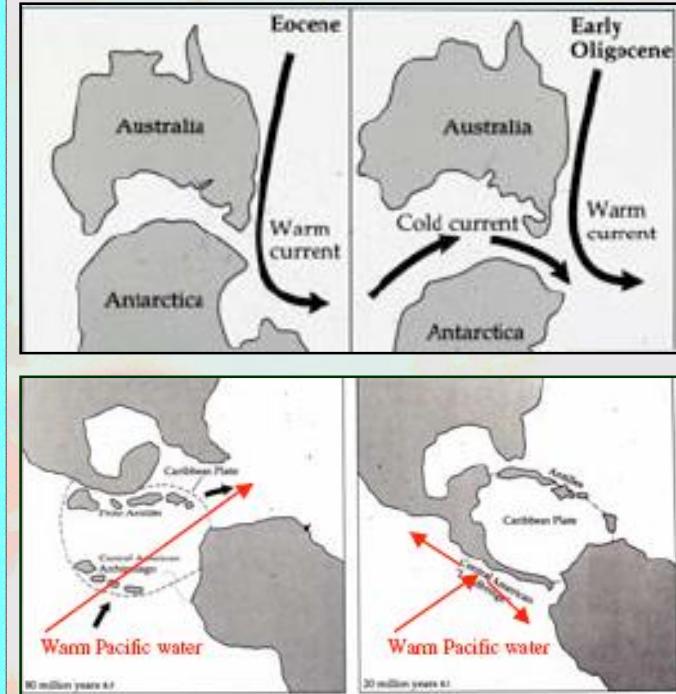
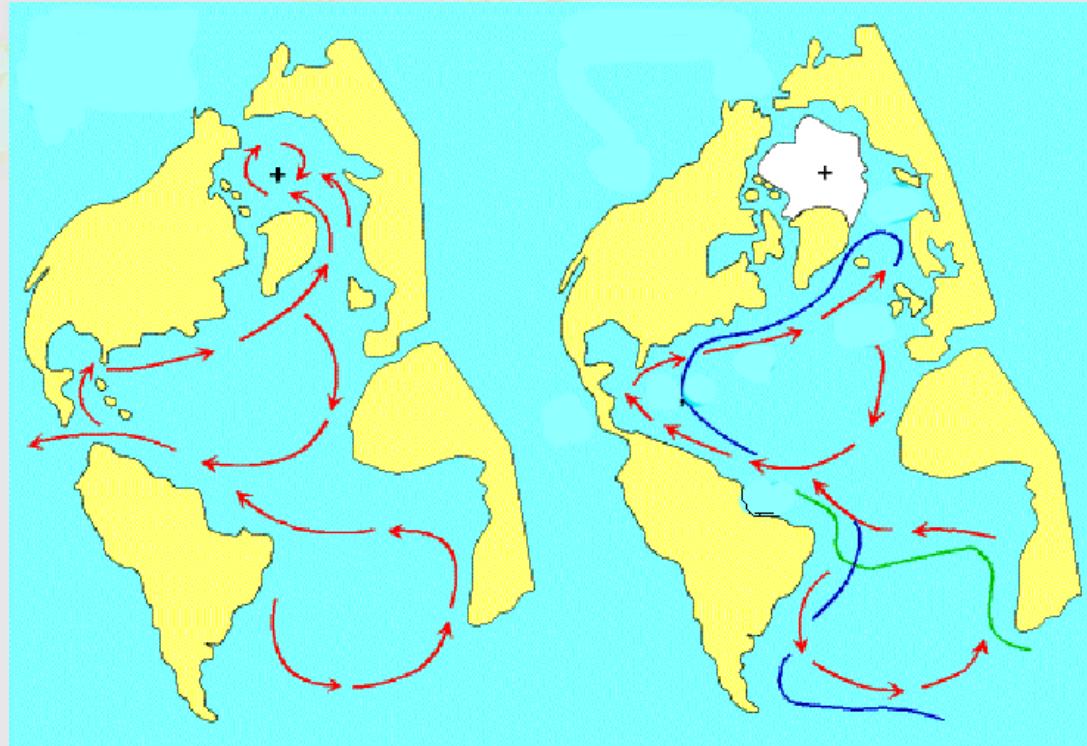
Uzroci nastanka ledenih doba

Zemlja je postala hladnija tokom kasnog Tercijera i Kvartara. Hlađenje Zemlje tokom kasnog Kenozoika i početak glacijacije imali su krajnje korene u tektonici ploča. Tokom Tercijera, velike kopnene mase kao što su severni deo severne Amerike, Evrope i Azije su postale koncentrisane oko severnog polarnog regiona.

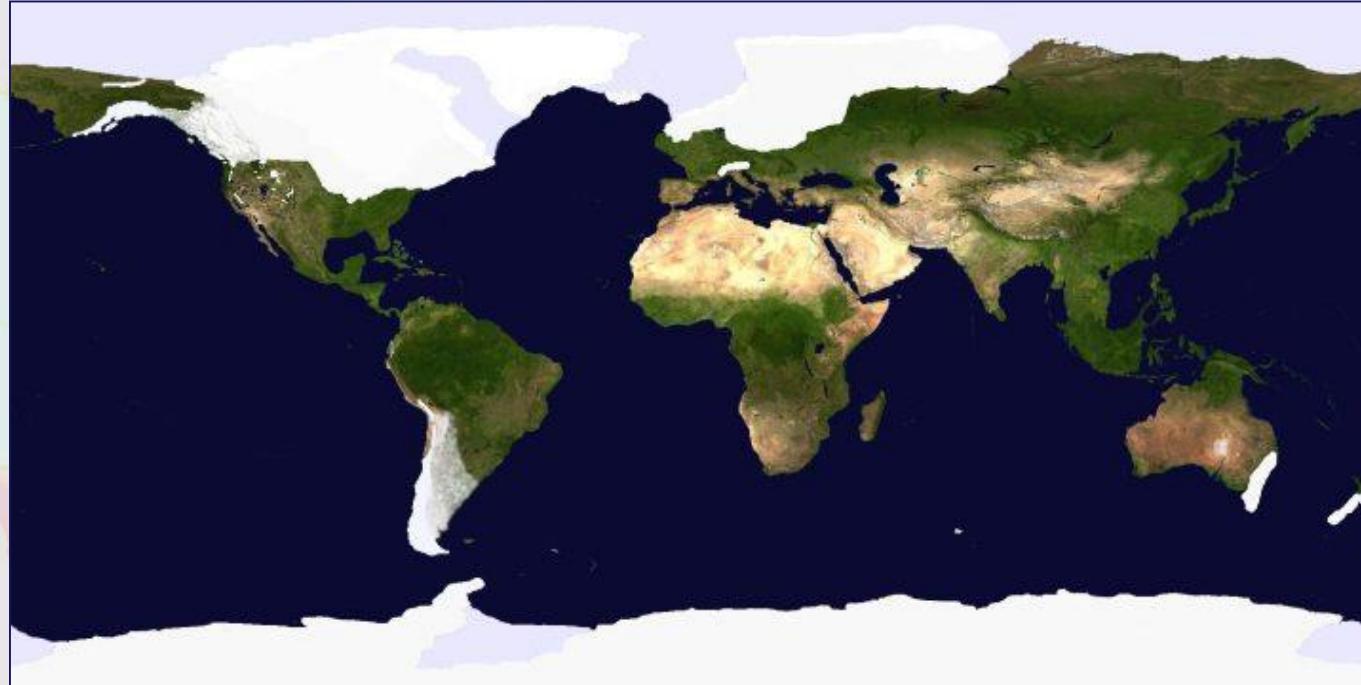
Za to vreme, Antarktik se pomerio na svoju poziciju na Južnom polu. Pozicioniranje kopna u polarnim regionima je izazvalo kontinentalne uslove sa hladnim zimama.

Uzroci nastanka ledenih doba

Kopno obezbeđuje osnovu za taloženje leda, a novoformirane kopnene mase sprečavaju transport toplih struja okeanima ka severu. Antarktik je u tercijaru ostao blizu južne Amerike, a topla okeanska struja koja se kretala duž istočne obale južne Amerike donela je toplotu južnom polarnom regionu. Formiranje kontinentalnog mosta između S. i J. Amerike sprečilo je prodiranje toplih pacifičkih struja prema Atlantiku.

Leđena doba

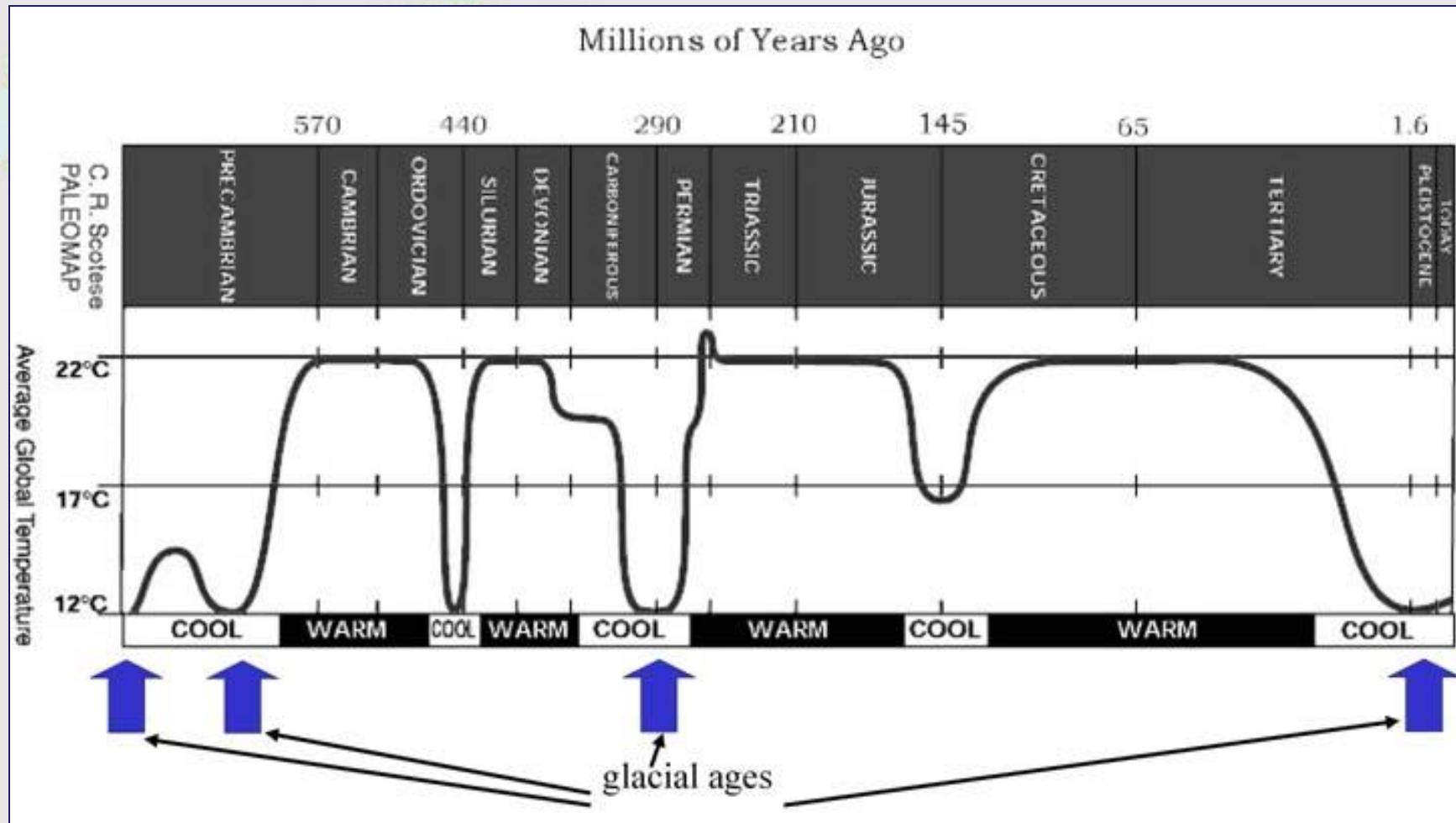

Zemlja je prošla kroz brojne **glacijalne - međuglacijalne cikluse** za vreme Pleistocena. Glečeri su predstavljali neverovatno masivne naslage leda. Oni su često bili debljine 2 do 3 kilometra, a njihova masa je bila toliko velika da je deformisala litosferu koja se nalazila ispod za 200 do 300 metara.

U svojoj maksimalnoj širini, ove naslage leda su pokrivale i do jedne trećine celokupne kopnene površine zemlje. Na vrhuncu najskorijeg glacijalnog perioda, naslage leda na severnoj hemisferi su se pružale od Arktika južno i time prekrivale veći deo Severne Amerike i Centralne Azije do otprilike 45° N geografske širine.

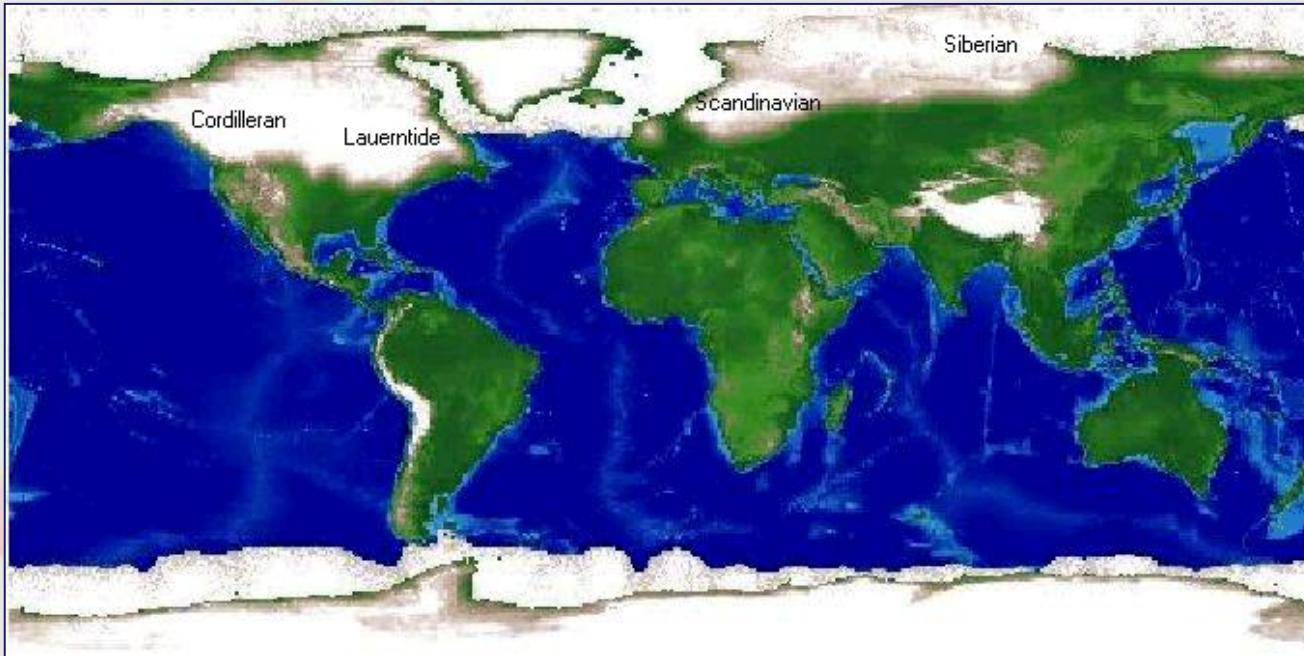
Ledeni dobi

Kvartar
Holocen 0.01
Pleistocen 1.6

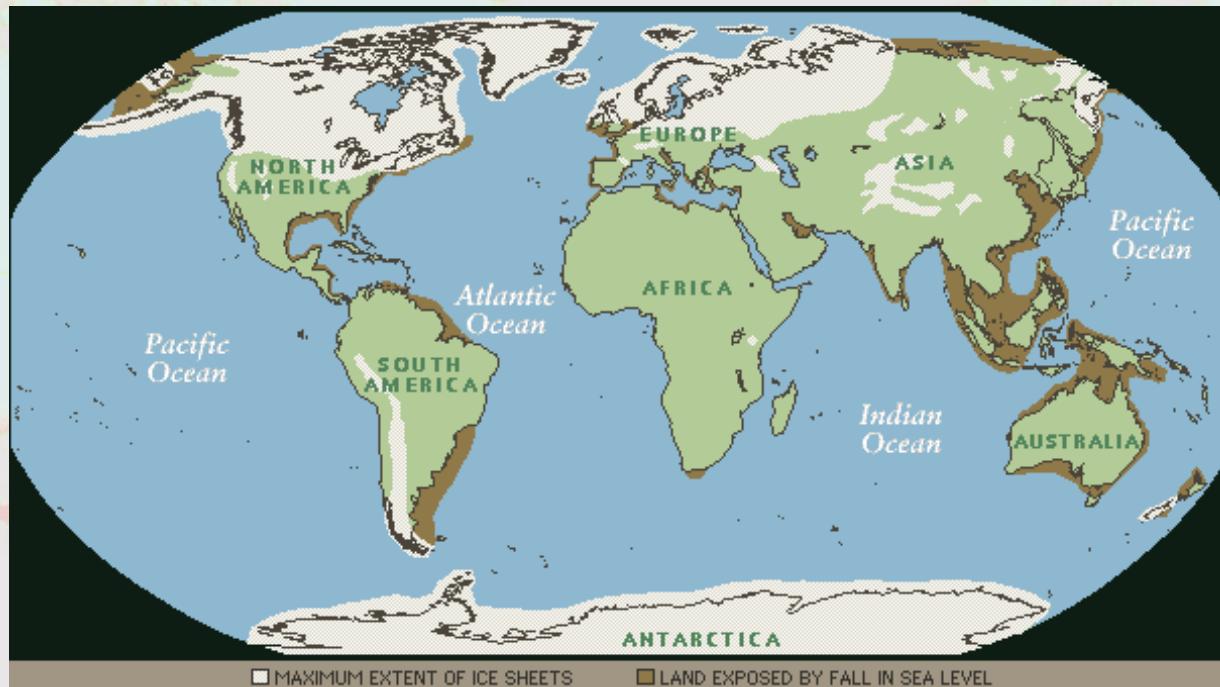
Najmanje 4-5 ledenih doba tokom geološke istorije Zemlje
Glavna ledena doba desila su se u Pleistocenu, Permu, Karbonu,
Ordovicijumu i kasnom i ranom Proterozoiku

Ledeni dobi

Preko 80 % glacijalnog leda Pleistocena nalazilo se u severnoj hemisferi. Na južnoj hemisferi, glacijacija je bila ograničena na visoke predele na udaljenim južnim geografskim širinama kao što su centralna ploča Tasmanije i novozelandski Alpi. Venac Anda je bio prekriven ledom, ali najveći ledeni prekrivač se nalazio u Čileu i Argentini. Glavno kopno Australije nije bilo prekriveno ledom izuzev Viktorije, a u Africi glacijacija nije postojala, osim na severozapadnom delu planine Atlas i najvišim planinama istočne Afrike.

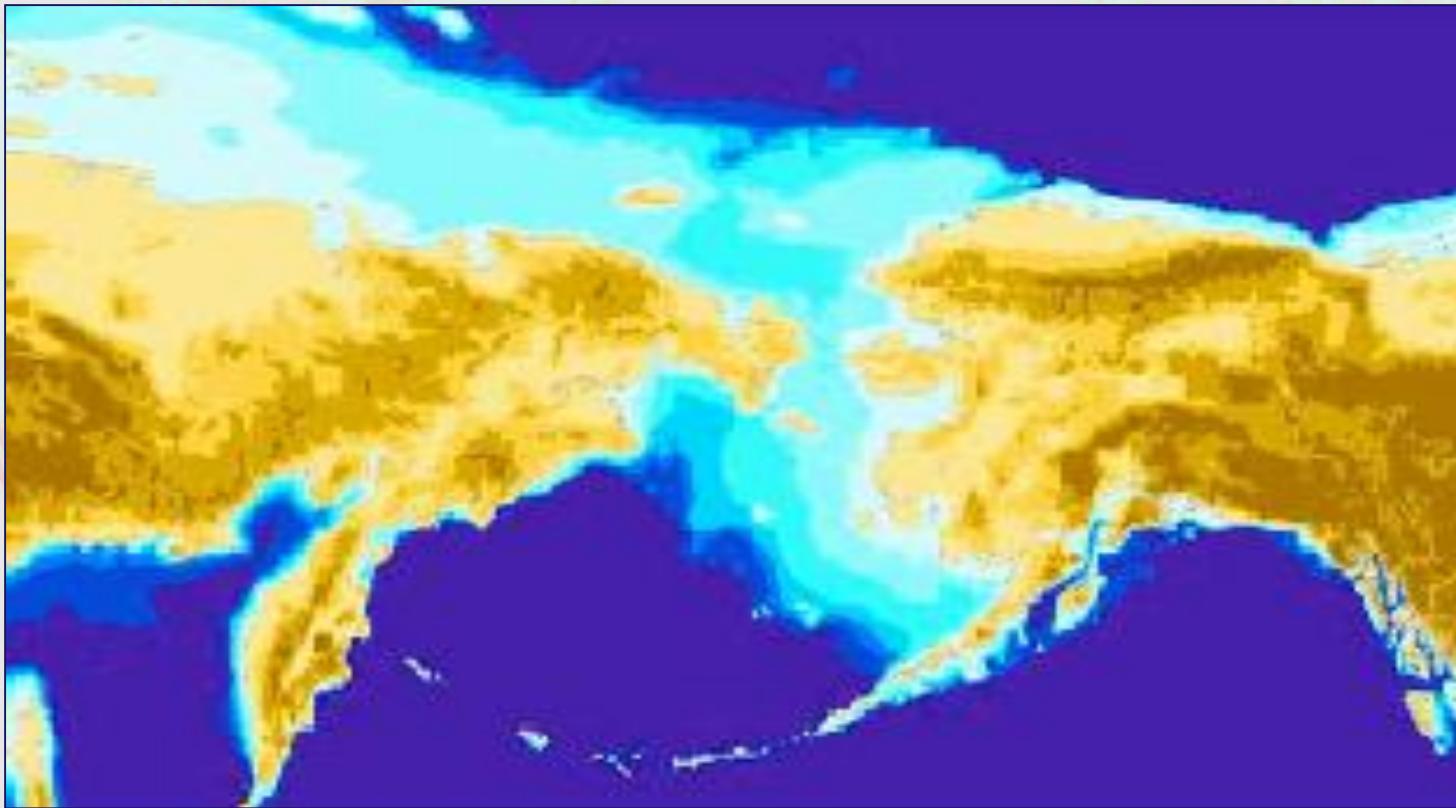
Glacijacije - interglacijacije

Promene nivoa mora i kopneni mostovi

Tokom Pleistocena su postojale drastične fluktuacije u nivou mora, kako na globalnom, tako i na regionalnom nivou što je jako uticale na rasprostranjenost i raznovrsnost živih bića.

Glacijacije - interglacijacije

Glaciacija tokom pleistocena dovela je do pada nivoa mora za sto metara, pa čak i do 160 metara ispod njegovog trenutnog nivoa. Kao rezultat toga, mnogi kopneni regioni i pripadajuća živa bića (danas izolovana okeanskim barijerama) su za vreme glacijalnih vrhunaca bila povezana. Beringija je povezivala Severnu Ameriku i Aziju.

Biogeografske reakcije na glacijaciju

Biogeografske dinamike živih bića Pleistocena bile su pokrenute trima fundamentalnim promenama u njihovim okolinama:

Promene u lokaciji, širini i konfiguraciji njihovih primarnih staništa

Promene u prirodi klimatskih i vegetacijskih zona

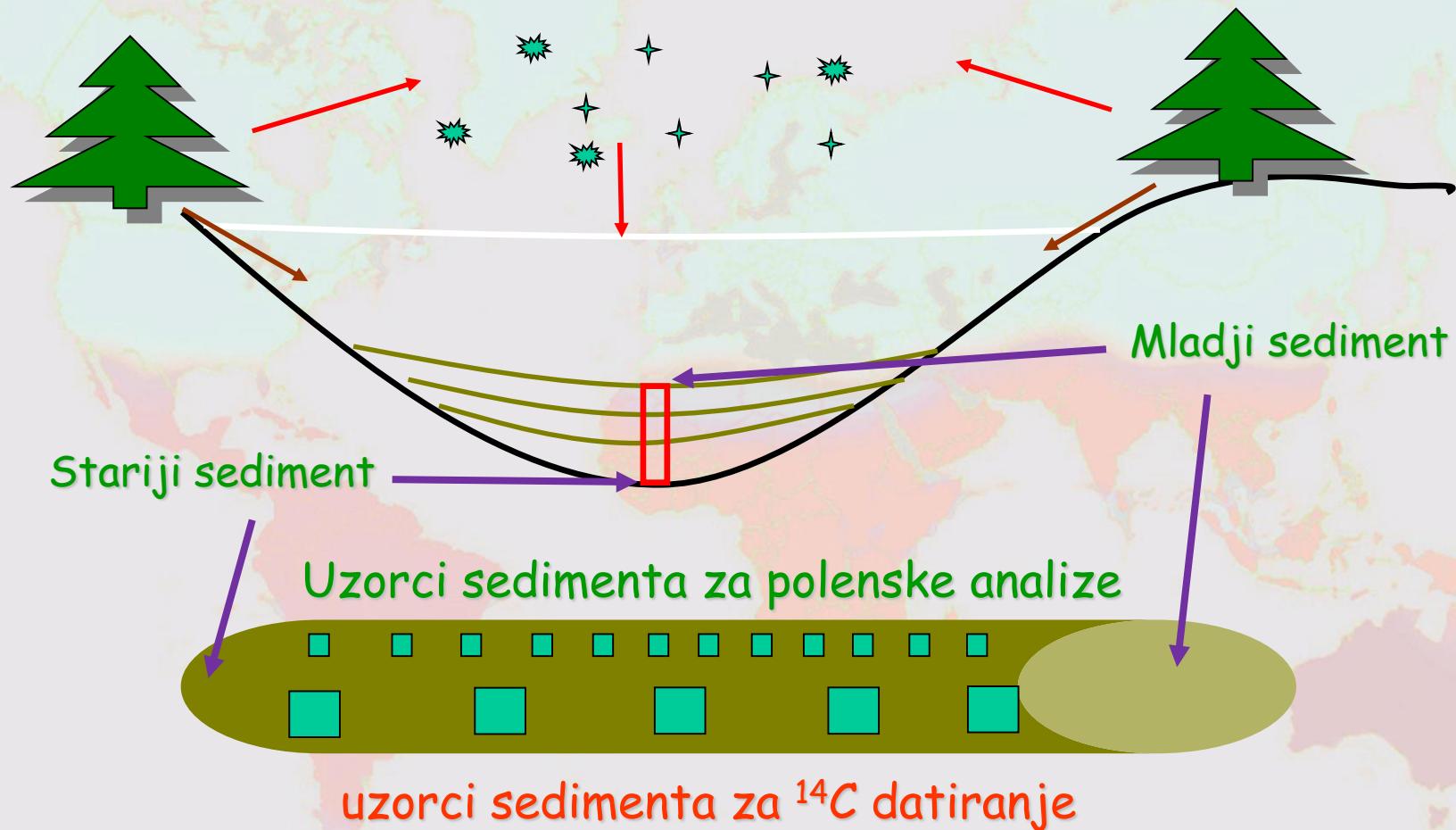
Nastajanje i razdvajanje puteva širenja vrsta

Reakcije živih bića koja su se adaptirala na relativno stabilnu i umerenu klimu takođe mogu da se podele na tri tipa:

- Neke vrste su bile sposobne da „prate“ svoja optimalna staništa dok su se ona pomerali po geografskoj širini ili nadmorskoj visini
- Druge vrste su ostale tamo gde su i bile i prilagodile se promjenjenoj lokalnoj sredini
- Ostale vrste su podvrgnute smanjenju rasprostranjenja i eventualnom iščezavanju ili istrebljenju

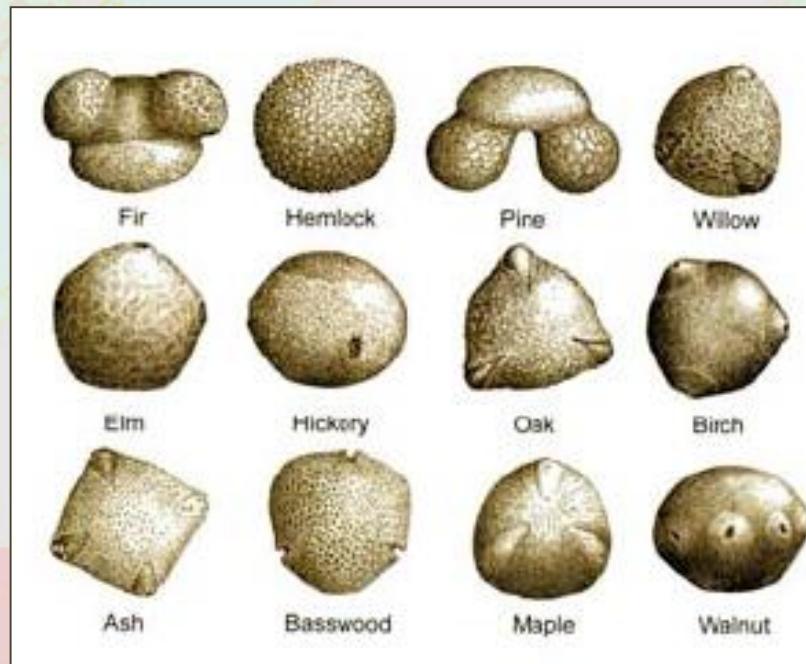

Biljni svet u pleistocenu

Jedna od metoda za rekonstrukciju biljnog pokrivača u toku i pre ledenog doba je palinološka metoda.

Biljni svet u pleistocenu

Polena zrna različitih vrsta biljka

Paleobotaničari su se rukovodili očuvanim ostacima polena koji su vadili iz mulja jezera ili naslaga tresetišta. Polena zrna, naročito drvenastih vrsta, i njihova zastupljenost u uzorku, omogućuju da se odredi dominacija nekog tipa vegetacije u određenoj vremenskoj fazi.

Biljni svet u pleistocenu

Vegetacija tundre je bila prva zona vegetacije periferno od lednika

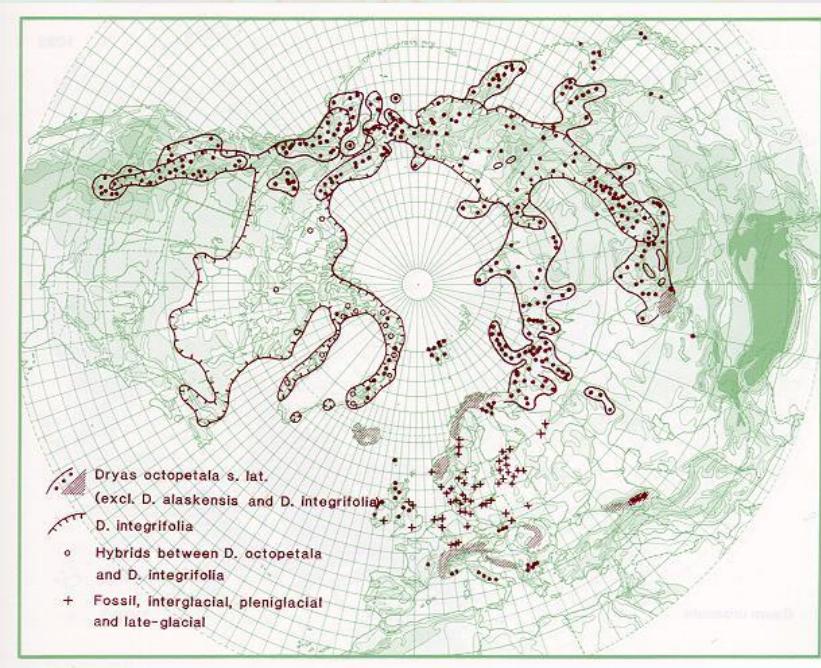
Rekonstrukcija izgleda

U S. Americi pre oko 18.000 godina borealne šume i tundre su prodirale duboko u unutrašnjost kontinenta duž doline reke Misisipi, kao i duž Apalačkih planina.

Slična širenja borealnih šuma i bioma, koji inače žive na većim nadmorskim visinama, javila su se duž Stenovitih planina zapadnog dela Severne Amerike, Karpata, Urala i planine Altaj u Evroaziji, Velikih razvodnih planina Australije, kao i Anda u Južnoj Americi.

Biljni svet u pleistocenu

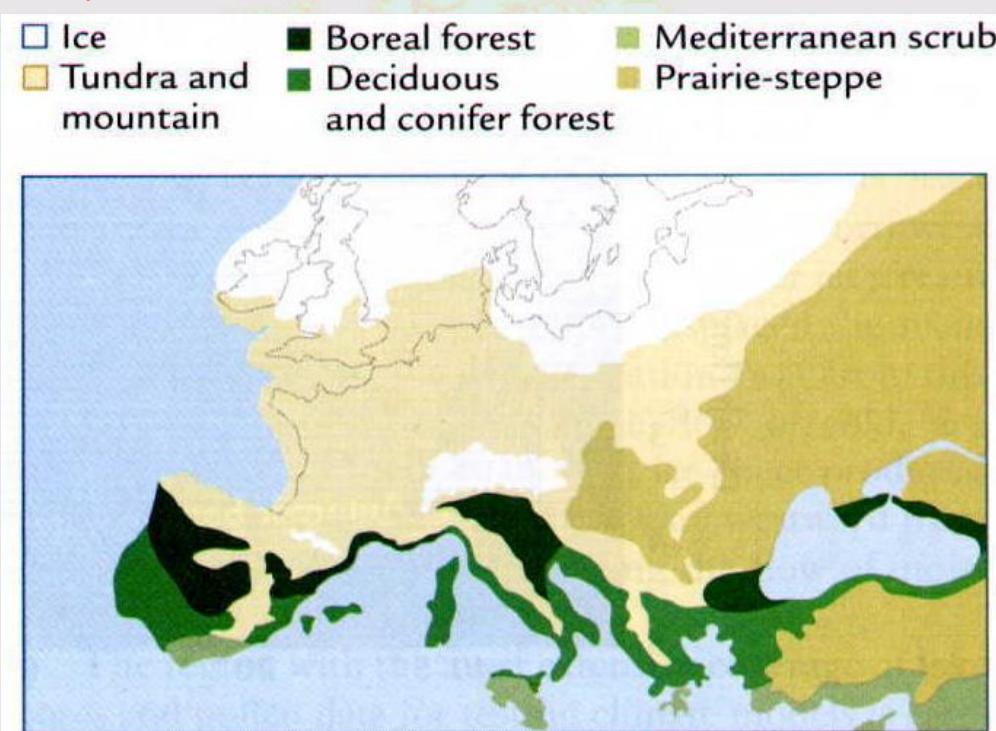

Dryas octopetala
glacijalni relikt na planinama Balkana

11.000 godina unazad faza Mladjeg Drijasa

Dolazi do ponovnog ali kratkotrajnog zahladjenja, povratka glečera i vegetacije tundre, što je dokazano dominacijom polena vrste *Dryas octopetala* u slojevima treseta iz te faze

Rekonstrukcija vegetacije Evrope u doba maksimalne glacijacije (18.000 godina unazad)

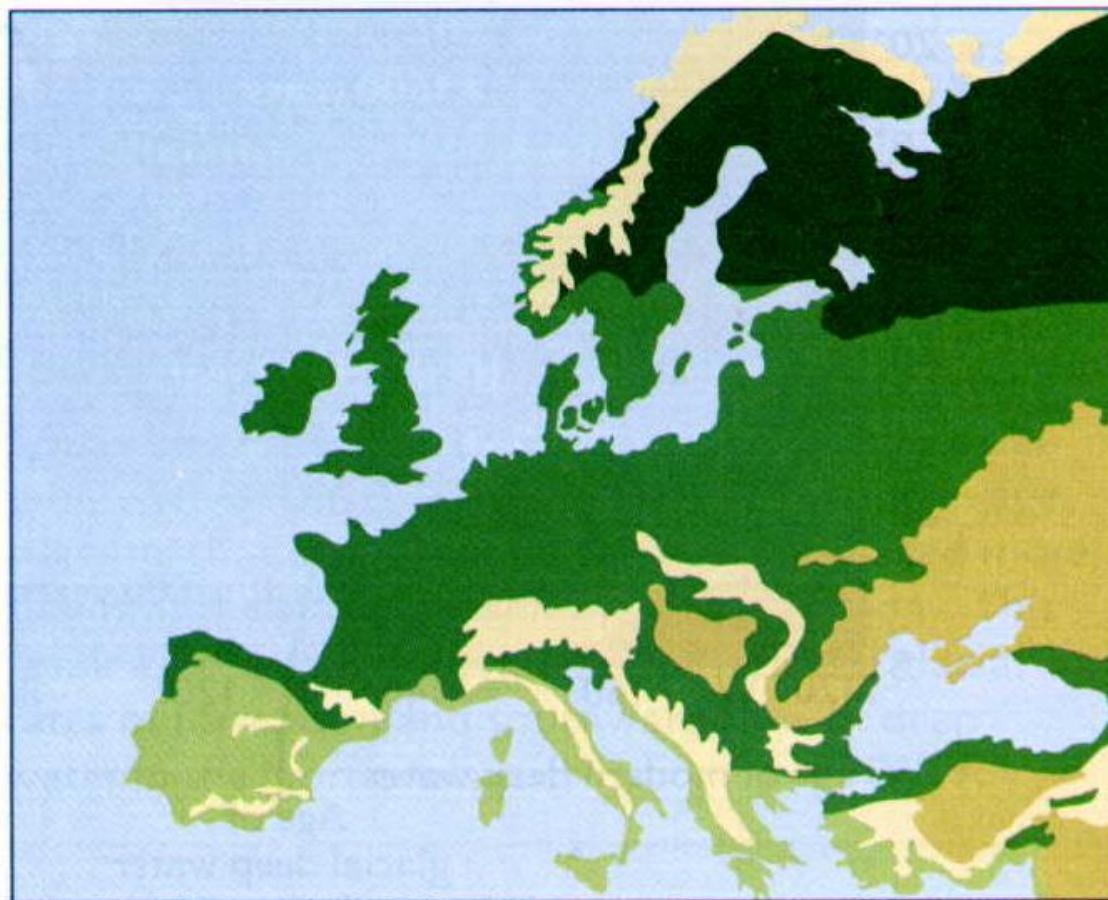
Zone vegetacije u Evropi za vreme glacijalnog vrhunca Würm (pre 18000 godina). Glavni tipovi vegetacije su bili pomereni južno od njihove trenutne lokacije za 10-20° geografske širine.

Planinski venci koji su najverovatnije blokirali promene zajednica biljaka i životinja po geografskoj širini su ovde prikazani.

Neki biomi, kao što su borealne šume Evroazije, nestali su. Evroazijsko borealno drveće je raslo kao male populacije u lokalizovanim područjima povoljnijih staništa. Šume mediteranskog bioma u Evropi su postale ograničene na male fragmente u zaštićenim lokacijama. Biom listopadnih šuma u Evropi je takođe ograničen na male fragmente. U formacijama drugih vegetacija su se desile značajne promene u relativnoj dominaciji biljnih vrsta.

Biljni svet u pleistocenu

Kvartar
Holocen 0.01
Pleistocen 1.6

A Modern vegetation

□ Ice	■ Boreal forest	■ Mediterranean scrub
■ Tundra and
mountain	■ Deciduous
and conifer forest	■ Prairie-steppe

Potencijalna
vegetacija
Evrope
- moderno doba

Biljni svet u pleistocenu

Evolutivni odgovori i pleistocenski refugijumi

Evolutivna divergencija je tesno povezana sa biogeografskom dinamikom i proističućim mešanjem ili izolacijom banke gena. Dajući iznova smenu i fragmentaciju rasprostranjenja vrsta tokom Pleistocena, glacijani ciklusi su možda imali duboke evolutivne efekte.

Regioni koji su bili u okviru nekadašnjih glacijalnih refugijuma još uvek poseduju veći diverzitet od nekadašnjih glečerskih regiona.

Razmatrani refugijumi:

- neotropski šumski refugijumi
- nunataki (nunataks)
- evropski refugijumi i Beringija

Životinjski svet u pleistocenu

U toku Pleistocena iz Severne Amerike je nestala većina velikih biljojeda: mastodonti, mamuti, kamile, konji, tapiri, prizemni lenjivci, rođaci jelena, bizona i rašljorogih antilopa. Nestali su i mnogi krupni predatori uključujući hijene, strašnog vuka (*Canis dirus*) i druge kanide, pećinske medvede, sabljozube tigrove i lavove. Velike ptice grabljivice i lešinari su takođe izumrli tokom ovog perioda, uključujući i severnoameričke teratorne za koje se veruje da su bili najveće leteće ptice koje su ikada živele.

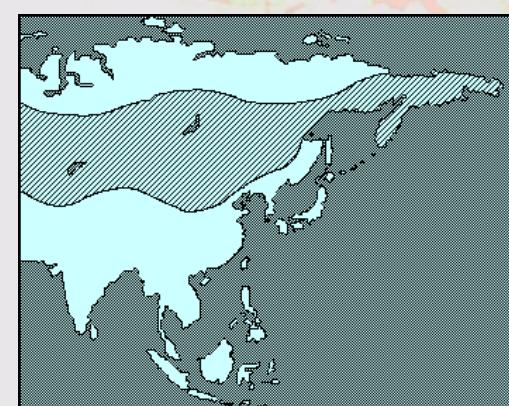
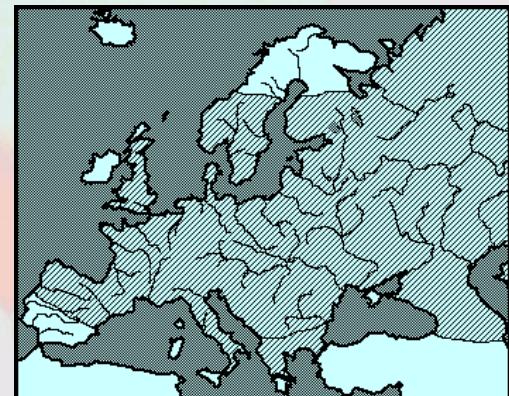
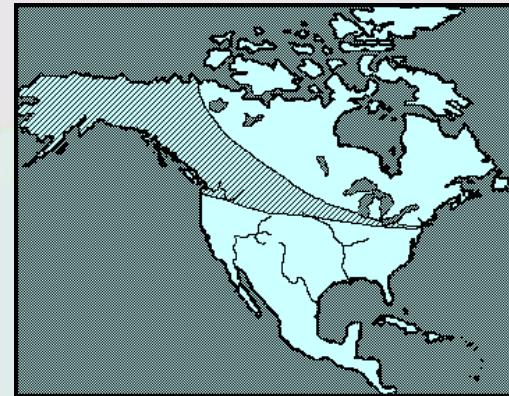

Severnoamerički terorn
(*Teratornis merriami*) - rekonstrukcija

Životinjski svet u pleistocenu

Mammuthus primigenius - runasti mamut

Distribucija (Ex.): Evropa, severna Azija i veći deo severne Amerike tokom poslednjeg velikog ledenog doba

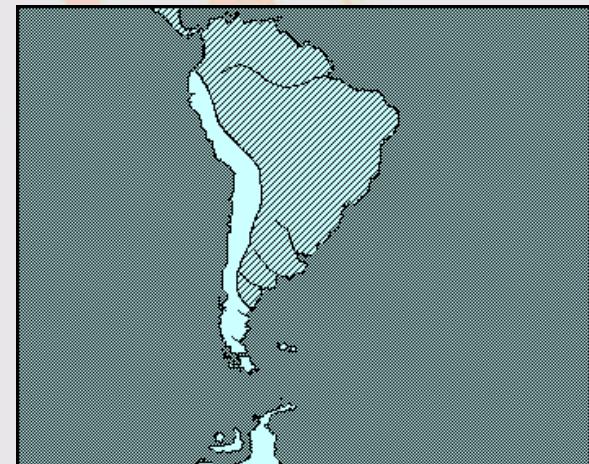
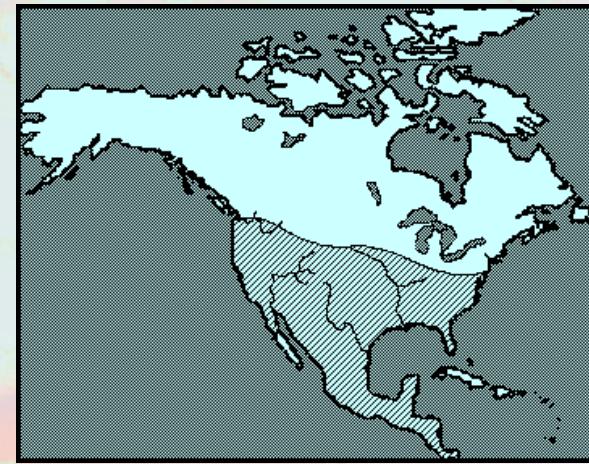

Životinjski svet u pleistocenu

Mastodon americanus

Distribucija: primarno Severna i Južna Amerika

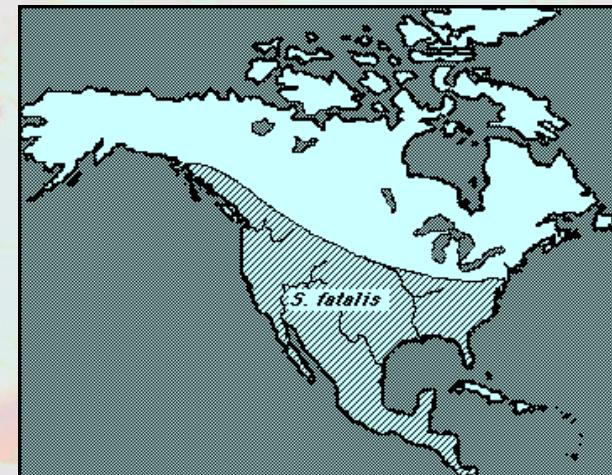

Životinjski svet u pleistocenu

Smilodon populator i *Smilodon sp.* u drugim delovima sveta

Distribucija (Ex.): Južna Amerika, sa srodnim vrstama, i severna Amerika, tokom poslednjeg velikog ledenog doba

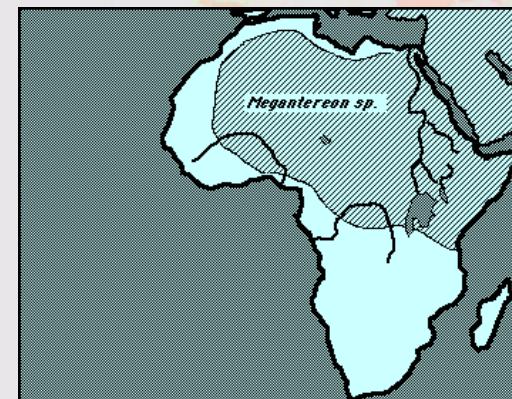
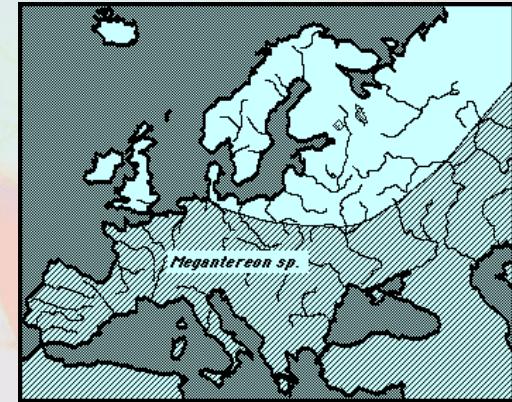

Životinjski svet u pleistocenu

Megantereon

Distribucija: Evropa, Azija i Afrika iz istog vremenskog perioda

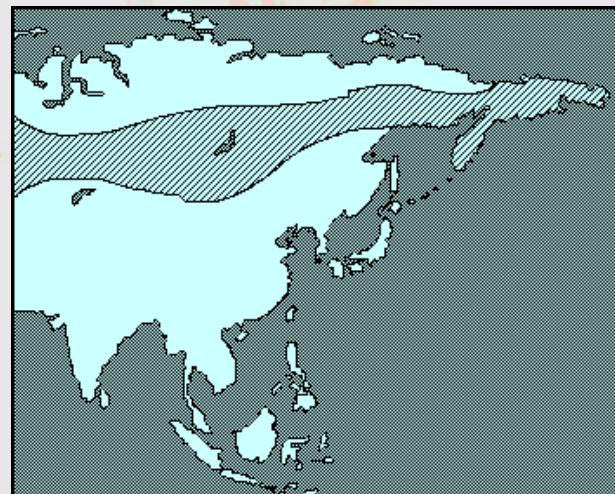
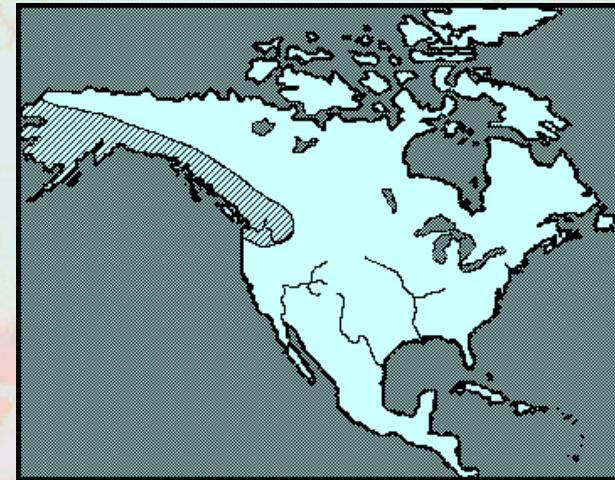

Životinjski svet u pleistocenu

Bison priscus

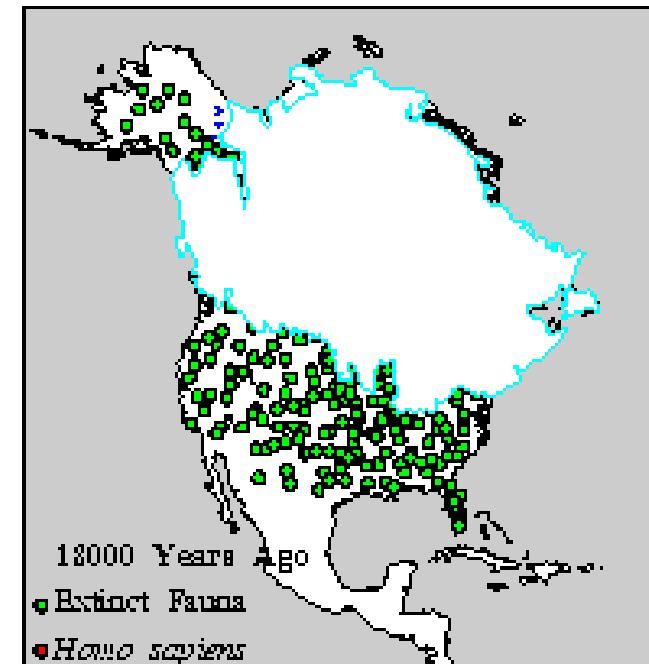
Distribucija: Severno- i centralnoevropske stepi.
Migrirao preko Beringije u Severnu Ameriku i eventualno evoluirao u *Bison bison*. Vrsta iščezla u kasnom Pleistocenu, u Severnoj Americi zamenjena sa *B. bison*, a u Evropi sa *B. bonasus*.

Hipoteza prekomernog izlova

Kvartar
Holocen 0.01
Pleistocen 1.6

Pol Martin je predložio objašnjenje za kolaps severnoameričke megaafaune. Praistorijska ili Pleistocenska hipoteza prekomernog izlova tvrdi da su ljudi bili odgovorni za masovno istrebljenje velikih sisara biljojeda, a da su se karnivori i lešinari koji su od njih zavisili povukli posle glacijacije Viskonsin. Model govori da je populacija ljudskih lovaca ušla u Severnu Ameriku tokom kasnog Vikonsina prelazeći Beringiju iz Azije. Životinje starosededeoci nisu nikad bile izložene ljudskim predatorima i zato nisu posedovale odgovarajuće odbrambeno i ponašanje izbegavanja. Većina velikih sisara koji su uspeli da opstanu su bili oni koji su se proširili u Novi Svet iz Starog Svetog nakon evolucije pleistocenskih ljudi, tako da su verovatno već bili adaptirani na ljudske lovce.

Nestajanje megaafaune i razvoj ljudske populacije

Evropski refugijumi

Genetski diverzitet mnogih evropskih vrsta desio se kada su glečeri koji su se širili na jug izolovali njihove potomačke populacije na tri poluostrva južne Evrope - Iberijsko, Apeninsko i Balkansko poluostrvo

